

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **A. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek zażalenia A. B. na zarządzenie Przewodniczącego III Wydziału Karnego
Sądu Najwyższego
z dnia 12 stycznia 2015 r.,
w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący III Wydziału Karnego Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku A.B. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKzw [...], utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt VI Kow [...], w przedmiocie odmowy zmiany postanowienia z dnia 12 marca 2014 r. o odmowie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, z uwagi na jego niedopuszczalność.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył wnioskodawca, w którym - nie formułując konkretnych zarzutów - wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia wobec naruszenia art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 24 § 1 k.k.w., art. 1 § 2 k.k.w., art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 540 § 2 i 3 k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. oraz art. 439 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, albowiem prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, że wznowienie postępowania, jako nadzwyczajny sposób wzruszania prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie, dotyczy jedynie takich orzeczeń, które z racji swej prawomocności nie mogą być wzruszone w innym trybie. Brak wymaganej ostateczności orzeczenia skutkuje tym, że wniosek o wznowienie postępowania jest niedopuszczalny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2008 r., II KO 55/08, OSNKW 2008/12/105, Biul.SN 2008/12/16). Orzeczenie jest nieostateczne, jeżeli mimo swej prawomocności formalnej może być skorygowane w innej procedurze. Przewidziana w art. 24 § 1 k.k.w. instytucja, inicjowana na wniosek strony lub z urzędu, umożliwia w każdym czasie zmianę lub uchylenie także formalnie prawomocnego już orzeczenia wykonawczego, jeżeli ujawnią się nowe lub poprzednio nieznane okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia. Nie można tym samym mówić o ostateczności takiego, wydanego w postępowaniu wykonawczym orzeczenia, co w konsekwencji uniemożliwia wzruszenie go z powołaniem się na nowe fakty lub dowody, a więc na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 k.p.k. Przyjąć tym samym należy, że wznowienie postępowania wykonawczego może wchodzić w grę, jako środek wzruszania postanowień wydawanych w postępowaniu wykonawczym, wyłącznie w trzech sytuacjach, tj. na podstawie *propter falsa* (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), gdy w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny (art. 540 § 2 i 3 k.p.k.), lub też w razie ujawnienia się którejś z bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia (art. 542 § 3 k.p.k.).

Mając na uwadze, że we wniosku o wznowienie postępowania A.B. powołuje się wyłącznie na fakty, które w jego mniemaniu nie były znane sądowi rozstrzygającemu w postępowaniu wykonawczym i których nieuwzględnienie zaważyło, jego zdaniem, na podjęciu decyzji o odmowie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, tj. odwołuje się do przesłanki *propter nova* z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., słusznie stwierdzono, że jest on niedopuszczalny z mocy ustawy.

Z tego też względu Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

